

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci

žalobce: **P. B.**

zastoupený advokátem Mgr. Janem Kvapilem, ČAK 13992,
se sídlem Sakařova 1631, 530 03 Pardubice

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,**
sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 05. 2024, č.j. MPSV-2024/113558-919, sp.
zn. SZ/MPSV-2024/95235-919,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna ustanoveného advokáta Mgr. Jana Kvapila se přiznává v částce 2.600 Kč, přičemž mu tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dní od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR – Krajské pobočky v Pardubicích (dále jen „ÚP“) ze dne 26. 03. 2024, č. j. 91184/24/PA, kterým byla zamítnuta žádost o příspěvek na zvláštní pomůcku – „Elektrokolo“ ze dne 16. 03. 2022.
2. Krajskému soudu byla nejdříve dne 31. 05. 2024 doručena vlastnoručně psaná žaloba, ve které žalobce v bodě I. uvedl, že je těžce nemocný člověk (ZTP), který si není schopen sám hájit práva, proto požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů. Následně v bodě II. mj. zmínil, že ČR odmítá respektovat odborné lékařské zprávy, a to ze dne 03. 03. 2020, 11. 12. 2023, 17. 4. 2024, 07. 05. 2024, 23. 05. 2024, 24. 05. 2024. Vedle prezentace mnoha subjektivních názorů a postojů k ČR, pak na závěr žádá o soud o umožnění euthanasie. V bodě III. této žaloby pak navrhnul, aby soud vydal rozsudek, kterým 1) žalobci umožní euthanasii, 2) žalobci přizná příspěvek na zvláštní pomůcku – elektrokolo ve výši 100.000, - Kč, 3) žalobci přizná náklady řízení.
3. V dalším postupu pak krajský soud usnesením ze dne 11. 06. 2024, č.j. 52 Ad 10/2024-13, rozhodl o tom, že žalobci ustanovil k ochraně jeho práv právního zástupce – advokáta Mgr. Jana Kvapila, ČAK 13992. Vedle toho byl žalobce vyzván k odstranění vad žaloby – doplnění žalobních bodů, ze kterých by bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Navíc byl žalobce vyzván k předložení popisu žalovaného rozhodnutí. Toto usnesení nabylo právní moci dne 27. 6. 2024.
4. Následně krajský soud obdržel dne 28. 6. 2024 od ustanoveného právního zástupce žalobce doplnění žaloby, spolu s kopií žalovaného rozhodnutí. Z důvodu toho, že se jedná v dané věci o třetí rozhodnutí žalovaného, tak byl stručně rekapitulován dosavadní průběh věci. Dne 16. 3. 2022 podal žalobce žádost o přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku – elektrokolo, a to na základě příslušných ustanovení zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením. Jeho žádost byla nejprve zamítnuta rozhodnutím ÚP ze dne 28. 4. 2022, č.j. 112518/22/PA s odůvodněním, že elektrokolo nepředstavuje pomůcku uvedenou na seznamu druhu a typů zvl. pomůcek ve vyhlášce č. 388/2011 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením, když nepředstavuje ani pomůcku srovnatelnou. Toto rozhodnutí bylo následně potvrzeno v odvolacím řízení, a to rozhodnutím ze dne 31. 05. 2022, č.j. MPSV-2022/94376-919. Následovala správní žaloba, která byla zdejším soudem zamítnuta, a to rozsudkem ze dne 14. 12. 2022, č. j. 52 Ad 9/2022-133. Žalobce však podal proti zmíněnému rozsudku kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud ČR (dále jen „NSS“) vyhodnotil jako důvodnou a rozhodnutí zdejšího soudu, jakož i správních orgánů, zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. V rozhodnutí NSS ze dne 22. 03. 2023, č.j. 4 Ads 45/2023-24, bylo žalovanému uloženo, aby buď **podrobně vysvětlil** s odkazem na konkrétní aplikovatelné právní normy a právně závazné technické normy, **proč nelze elektrokolo vůbec považovat za zvláštní pomůcku pro osoby se zdravotním postižením**, nebo se **zabýval srovnatelností využití elektrokola s motorovým vozidlem** ve smyslu ust. § 9 odst. 14 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením, přičemž neopomene vymezit, **co vůbec rozumí pod pojmem motorové vozidlo**. Následně žalovaný zrušil původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc

mu vrátil k dalšímu řízení. Dne 15. 11. 2023 bylo ve věci opětovně prvoinstančně rozhodnuto, když byla předmětná žádost opětovně zamítnuta, a to rozhodnutím č.j. 362829/23/PA, které však bylo v odvolacím řízení zrušeno pro nepřezkoumatelnost z důvodu nedostatečného odůvodnění. Následně tak došlo dne 26. 3. 2024 k vydání prvoinstančního rozhodnutí, č.j. 91184/24/PA, kterým byla předmětná žádost žalobce do třetice zamítnuta. Toto rozhodnutí pak bylo v odvolacím řízení potvrzeno na základě žalovaného rozhodnutí ze dne 15. 05. 2024, č.j. MPSV-2024/113558-919.

5. Žalobce se domnívá, že napadené rozhodnutí trpí vadou **nepřezkoumatelnosti**, když absentuje řádné odůvodnění. Žalobce je přesvědčen o tom, že správní orgány obou stupňů nerespektovaly závazný pokyn NSS, který byl obsažen v rozhodnutí ze dne 22. 3. 2023, č.j. 4 Ads 45/2023-24. **Správní orgány měly rezignovat na řádné posouzení otázky, jestli lze elektrokolo z hlediska jeho využití srovnat s motorovým vozidlem**, jako zvláštní pomůckou podle dotčených právních předpisů (vyhláška č. 388/2011 Sb., v návaznosti na ust. § 9 odst. 14 zákona č. 329/2011 Sb.). Podle žalobce tak má správní orgán I. stupně uvádět pouze výčet technických norem, **aniž by však uvedl, jako konkrétní relevantní závěry z těchto norem dovodil** v souvislosti s případnou srovnatelností elektrokola a motorového vozidla z hlediska jejich využití. Otázce srovnatelnosti elektrokola a motorového vozidla se prvoinstanční rozhodnutí nezabývalo, když podle názoru žalobce **neobsahuje jedinou konkrétní úvahu či srovnání**. Žalobce se tak domnívá, že závěr správního orgánu o tom, že elektrokolo není možné považovat za pomůcku srovnatelnou s motorovým vozidlem je zcela nezdůvodněn, když není možné seznat, na základě, jakých konkrétních úvah k němu bylo dospěno. Žalovanému, tedy správnímu orgánu II. stupně, pak žalobce vytýká, že adekvátně nereagoval na pochybení správního orgánu I. stupně, když „*zásadně kopíruje argumentaci*“ správního orgánu I. stupně. Žalobce výslovně podotkl, že žalovaný učinil „*podivnou nelogickou zkratkou*“ závěr, že v daném případě nelze považovat elektrokolo za motorové vozidlo, což je v zásadě závěr správný (bod 11. doplnění žaloby s přímou cit. „*jízdní kolo nelze považovat za zařízení srovnatelné s pomůckou zařazenou ve vyhlášce, tj. motorovým vozidlem, neboť není motorovým vozidlem.*“). Žalobce se tak domnívá, že žalovaný nesprávně aproboval nepřezkoumatelné rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když sám jeho vady neodstranil tím, že by sám řádně posoudil, jestli představuje elektrokolo z hlediska využití srovnatelnou pomůcku s motorovým vozidlem.
6. Žalobce (bod 12 žaloby) má za to, že z **hlediska** uváděné **srovnatelnosti** (pomůcky neuvedené v seznamu druhu a typů zvl. pomůcek ve vyhl. č. 388/2011 Sb., s pomůckou na tomto seznamu uvedenou, dle ust. § 9 odst. 14 zákona č. 329/2011 Sb.,) **se má hodnotit funkční shodnost a obdoba vlastností**, ale i příp. způsobilost k odstranění či překonání zdravotního hendikepu. Podle žalobce však žádné takové hodnocení, v rozporu se závazným pokynem NSS, nebylo učiněno ani na jedné z úrovní rozhodování (I. či II. instance). Žalobce je proto nadále přesvědčen o tom, že z hlediska svého funkčního využití je elektrokolo pomůckou srovnatelnou s motorovým vozidlem, když je způsobilé zlepšit mobilitu žalobce, usnadnit nezbytný osobní styk s úřady, návštěvy lékařů a realizaci žádoucích soc. styků, včetně zvýšení jejich četnosti (bod 13 žaloby). V bodě 14 žaloby pak stojí navrženo, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

7. Žalovaný se ve svém vyjádření k předmětné žalobě víceméně odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
8. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
9. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Podle rozsudku NSS ze dne 22. 10. 2014, č. j. 6 Ads 237/2014-9 (srov. též rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13) *„povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Námitku lze vypořádat i tak, že soud v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní a tím – minimálně implicitně – námitku vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění rozhodnutí soudu nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto požadavek by mohl vést až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry, proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008–13, dostupný na www.nssoud.cz). Akceptována je odpověď implicitní i Ústavním soudem (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68). Obdobně se k této otázce staví i Nejvyšší správní soud (srov. rozsudky ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012–50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013–30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013–50, bod 17). Skutečnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práva na spravedlivý proces. Toto právo nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).“*
10. Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008–13). Soud není povinen výslovně reagovat na každé tvrzení obsažené v žalobě (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19 a ze dne 6.6.2019, č.j. 7 As 185/2018-37, bod 9).

11. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
12. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:
- „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítka, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze*

Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

13. Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6. 4. 2016, č.j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19: „Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlou žalobu zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud....“: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ [nález Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že „pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mylí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat ‚přezkoumatelný‘ rozsudek.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014, č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).
14. Navíc v této souvislosti je třeba uvést, že je nadbytečné zabývat se námitkami účastníků, které nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí soudu (srov. - *mutatis mutandis* – nález Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08, bod 24).
15. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
16. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
17. Ostatně jak konstatoval Ústavní soud v nálezu ze dne 10.11.2020, sp.zn. III.ÚS 1889/20, „úkolem obecného soudu, který vypořádává jednotlivé stížnostní námitky, není na každou z nich reagovat tím způsobem, že zopakuje argumentaci učiněnou jinými orgány veřejné moci v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, případně ji převypráví „vlastními slovy“. Pokud uplatněné stížnostní námitky nepřesahují rozsah námitek, které tyto orgány ve svých rozhodnutích dostatečně přesvědčivě a logicky vyřešily již dříve a soud vykonávající přezkum

se s jejich hodnocením plně ztotožňuje, nedává rozumný smysl, aby již učiněné závěry znovu opakoval.“

18. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci, něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:
 - (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
 - (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
 - (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
 - (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
 - (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.
19. Ze správního spisu vyplývají a mezi účastníky nejsou sporné následující rozhodné skutečnosti:
20. Žalobce požádal o příspěvek na zvl. pomůcku, a to *de iure* motorové vozidlo, přičemž *de facto* žádá o elektrokolo. V případě elektrokol stále panuje určité legislativní vakuum, když jednotlivé právní předpisy prozatím nebyly plně adaptovány na existenci tohoto nového zařízení. Elektrokolo svojí povahou vykazuje určité prvky motorového vozidla, ale zároveň určité specifické parametry jej z definice motorového vozidla vylučují. Adekvátně k tomu uvedl sám NSS v rozhodnutí č.j. 4 Ads 45/2023–24, v bodě 36, že: „...z hlediska předpisů o silničním provozu a schvalování technické způsobilosti vozidel lze elektrokolo za určitých podmínek považovat za motorové vozidlo...“. Vždy je proto zapotřební individuálního hodnocení okolností každého případu, stejně jako v předložené věci. Nesporným faktem zůstává, že elektrokolo se neřadí mezi zvláštní pomůcky uvedené v dotčené vyhlášce. Procesní postup na základě shrnutí předloženého v předmětné žalobě rovněž nevykazuje žádné nesrovnalosti. Nicméně další skutečnosti jsou mezi stranami sporné, proto se k nim soud vymezení dále.

21. Krajský soud uzavírá, že **správní orgány respektovaly závazný pokyn NSS** vyplývající z rozhodnutí ze dne 22. 03. 2023, č.j. 4 Ads 45/2023–24, a to konkrétně bodu 36 tohoto rozsudku. Krajský soud, v tomto směru, považuje argumentaci obsaženou v žalovaném rozhodnutí za dostačující, srozumitelnou a plně přezkoumatelnou. NSS totiž zavázal správní orgány k tomu, že **bud'** podrobně vysvětlí, proč nelze elektrokolo vůbec považovat za zvl. pomůcku pro osoby se zdravotním postižením, **nebo** se budou zabývat srovnatelností využití elektrokola s motorovým vozidlem, když ani neopomenou vymezit, co vůbec rozumí pod pojmem motorové vozidlo. Nutno vyzdvihnout, že **správní orgány této povinnosti dostaly, resp. ji splnily**. V rámci zmíněného pokynu NSS totiž stanovil podmínky tak, že **bud'** bude splněna podmínka první (vysvětlení), nebo v případě jejího nesplnění, přistoupí ke splnění podmínky druhé (srovnatelnost). Ryze terminologicky na základě jazykového výkladu lze dojít závěru, že pokud bude splněna podmínka první, tedy bude vysvětleno, proč nelze elektrokolo vůbec považovat za zvl. pomůcku pro osoby se zdravotním postižením, tak se už správní orgány nemusejí zabývat otázkou srovnatelnosti využití elektrokola s motorovým vozidlem. **Žalovaný se na str. 4 až 6 žalovaného rozhodnutí zabýval vysvětlením jedné z podmínek, tedy vysvětlení toho, proč nelze elektrokolo vůbec považovat za zvl. pomůcku pro osoby se zdravotním postižením, resp. motorové vozidlo.** Odůvodnění žalovaného rozhodnutí krajský soud proto považuje za logicky strukturované a přezkoumatelné, ale především respektující pokyn NSS.
22. Žalovaný se poměrně podrobně zabýval vysvětlením toho, proč nelze elektrokolo vůbec považovat za zvl. pomůcku pro osoby se zdravotním postižením. Z předloženého spisu a žalovaného rozhodnutí je zřejmé, že žalobce žádal o elektrokolo v technické specifikaci Rock Machine Crossride INT e500 Touring s elektromotorem Shimano STePS EP8, jež disponuje silou 85 Nm (36 V a 250 W). Z této cenové nabídky bylo skutečně zřejmé, že **žalobce má zájem právě o elektrokolo s výkonem do 250 W**. V tomto ohledu žalovaný správně posoudil předmětnou žádost ve smyslu technické specifikace požadovaného elektrokola. S ohledem na konkrétní rozbor aplikovaných norem právních předpisů krajský soud odkazuje na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, a to konkrétně na str. 4 až 5. Z hlediska celkového shrnutí se pak krajský soud přiklání k závěru vyslovenému žalovaným, že elektrokola jsou považována za nemotorová vozidla (*de iure* jízdní kola), pokud nedosahují rychlosti vyšší jak 25 km/h a výkon motoru nepřesahuje 250 W. V opačném případě, tedy u parametrově silnější specifikace, by se už jednalo, *v právním slova smyslu*, o motorové vozidlo. Krajský soud proto souhlasí se závěrem žalovaného, že v tomto ohledu představuje **takto specifikované elektrokolo jízdní kolo, které není možné považovat za zařízení srovnatelné s motorovým vozidlem**. Z logické konstrukce toho, že žalobce požadoval příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo a jím specifikované elektrokolo není právně klasifikovatelné jako motorové vozidlo, tak správní orgány postupovaly správně a v souladu se zákonem.
23. V tomto smyslu krajský soud považuje za nutné poukázat na přílehlavý rozsudek NSS ze dne 16. 04. 2024, č.j. 10 Ads 70/2023-25, který se týkal rovněž žalobce, ve kterém NSS konstatoval v bodě 10 mj, že „*Elektrokolo nepatří mezi zvláštní pomůcky uvedené ve vyhlášce (to v řízení není sporné). Ve vyhlášce je uvedeno motorové vozidlo; řešenou otázkou tedy je, zda je elektrokolo z hlediska využití srovnatelné s motorovým vozidlem.*“ Tuto otázku však žalovaná strana příhodně zodpověděla.

24. K otázce posuzování právní kvalifikace "elektrokol" se věnuje řada subjektů a institucí, a to na mnoha úrovních a z mnoha důvodů. Ve vztahu k předmětnému hodnocení ještě možno, ryze podpůrně, odkázat na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 12. 10. 2023 ve věci C-286/22 KBC Verzekeringen o předběžné otázce, při jejímž řešení se SDEU mj. zabýval i výkladem pojmu „vozidlo“, byť v rámci směrnice 2009/103/ES. SDEU zde došel k závěru, že pojem „vozidlo“ se nevztahuje v daném smyslu na jízdní kola, jejichž elektrický motor pouze napomáhá šlapání a které je vybaveno funkcí, jež mu umožňuje zrychlit bez šlapání do rychlosti 20 km/h, přičemž tato funkce však může být aktivována až po použití svalové síly. Ve světle uvedeného rozhodnutí SDEU je nutné odlišit dvě kategorie elektrokol, a to tzv. *Electric Powered Assisted Cycle*, kterým je rozuměno elektrokolo, jež nedosahuje vyšší rychlosti než právě 25 km/h, jehož e-motor pouze napomáhá lidské síle, přičemž z hlediska technické specifikace se tato elektrická kola právně považují napříč celou EU za jízdní kola. Vedle toho se však rozlišuje i kategorie tzv. *Speed Pedelec*, který se právně považuje za malý motocykl, tedy motorové vozidlo, neboť dosahuje vyšších technických parametrů (rychlost do 45 km/h atd).
25. Ve vztahu k tomuto podpůrnému výkladu, který avšak koresponduje se závěry žalovaného, tak lze logicky vydedukovat, že i uniijní chápání elektrokol jde stejným směrem, když tak žalovaný správně aplikoval dotčené nařízení č. 168/2013, a z něho vyvodil závěr, že se v daném případě vůči specifikaci žalobcova elektrokola nejedná o motorové vozidlo. Žalobce tak vlastně žádal o elektrokolo označitelné jako *Electric Powered Assisted Cycle*, které je svojí povahou v celé EU vnímáno jako jízdní kolo, a nikoliv motorové vozidlo.
26. Jediné, co je **nezbytné žalovanému vytknout**, avšak s ohledem k tomu, že to nebylo způsobilé ovlivnit samou podstatu žalovaného rozhodnutí, je to, že bylo postupováno na základě neplatného právního předpisu, a to konkrétně vyhlášky č. 341/2014 Sb., která byla zrušena k 24. 06. 2023 a nahrazena vyhláškou č. 153/2023 Sb. Strana žalovaného tak svá rozhodnutí opřela mj. o neplatný právní předpis, což mohlo být způsobilé založit nezákonnost či nesprávnost následného rozhodnutí. Nicméně, z hlediska vzájemné komparace obou zmíněných vyhlášek (staré a nové) došel krajský soud k závěru, že aplikace aktuální vyhlášky č. 153/2023 Sb., by nutně vedla žalovaného ke stejným závěrům, když obsahuje víceméně stejná pravidla k hodnocení specifik elektrokol jako vyhláška č. 341/2014 Sb.
27. K blíže nespecifikované "žádosti o povolení euthanasie" krajský soud uvádí, shodně s žalovaným, že právní řád ČR eutanázii neumožňuje. V opačné případě, i kdyby byla právním řádem ČR přípustná, tak o ní dozajista nebude oprávněn rozhodovat správní soud, neboť ten v souladu s ust. § 2 s.ř.s. poskytuje ochranu především veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob. V případě hovoru o hypotetickém "právu na euthanasii" by se dozajista nejednalo o veřejné subjektivní právo.
28. Z důvodu toho, že žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).
29. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl v řízení úspěšný a neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly (tj. náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti).

30. Soud ustanovil žalobci zástupce z řad advokátů (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Podle ust. § 35 odst. 10 s. ř. s. hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby uvedené v ust. § 35 odst. 2 s. ř. s. hradí stát. Soud proto rozhodl, že se ustanovenému zástupci žalobce přiznává odměnu advokáta za 2 úkony právní služby [první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, doplnění žaloby] dle ust. § 7 bodu 3. ve spojení s ust. § 9 odst. 2 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 2.000 Kč (2 x 1.000 Kč), paušální náhradu hotových výdajů advokáta (dle ust. § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.) spojených se dvěma úkony právní služby (2 x 300 Kč). Celkem tedy výše odměny ustanoveného advokáta činí 2.600 Kč.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 27. září 2024

JUDr. Jan Dvořák, v. r.
samosoudce